

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 115/06-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. apríla 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Krajského lesného úradu T., zastúpeného advokátkou JUDr. M. M., T., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4 Co 63/05-335 z 20. októbra 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Krajského lesného úradu T. odmieta ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. februára 2006 doručená sťažnosť Krajského lesného úradu T., (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. M. M., T., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Co 63/05-335 z 20. októbra 2005, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bánovce nad Bebravou (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 C 241/01-310 z 26. októbra 2004 vo výške istiny 200 000 Sk v konaní žalobcu Poľovníckeho klubu „K.“ proti žalovanému Slovenskej republike –

Ministerstvu pôdohospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo pôdohospodárstva“) o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že postupom okresného súdu a krajského súdu bola „okresnému a krajskému lesnému úradu odňatá možnosť zabezpečiť spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov“, pričom rozhodnutím týchto súdov bol sťažovateľ poškodený a zaviazaný k regresnej náhrade podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). Podľa názoru sťažovateľa krajský súd prekročil svoju rozhodovaciu právomoc nahradením správneho rozhodnutia v občianskoprávnom konaní, čím odňal možnosť správneho orgánu zúčastniť sa na konaní vo veci. Žalobca Poľovnícky klub „K.“ sa domáhal žalobou z 27. apríla 2001 na Okresnom súde Bratislava I náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. Spis bol neskôr postúpený na konanie okresnému súdu ako všeobecnému súdu, kde nastala skutočnosť, ktorá zakladá uplatnené právo. Okresný súd a krajský súd konštatovali vo svojich rozhodnutiach, že došlo k spôsobeniu škody nesprávnym úradným postupom. Na základe listu ministerstva pôdohospodárstva bol sťažovateľ vyzvaný na náhradu polovice škody z titulu regresu. Na náhradu druhej polovice súdom priznanej škody bol vyzvaný Obvodný pozemkový úrad v B.

Podľa sťažovateľa bolo konaním krajského súdu porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tým, že nebola skúmaná aktívna legitímácia žalobcu, ktorým podľa neho mohol byť len vlastník poľovných pozemkov, podanie žaloby bolo predčasné vzhľadom na to, že o veci nerozhodol ešte správny orgán, súd neskúmal, či ide o správny akt konštitutívny alebo deklaratórny, súd neskúmal, že rozhodnutiu o náhrade škody musí predchádzať rozhodnutie správneho orgánu, súd neskúmal, či nie je dané právo žalobcu domáhať sa splnenia povinnosti správneho orgánu vydať rozhodnutie, súd vykonával dokazovanie vo veciach, ktoré patria do právomoci správneho orgánu, súd sa nesprávne vysporiadal s pojmom nesprávny úradný postup, súd nevzal do úvahy uznesenie vlády Slovenskej republiky č. 513/1998 zo 4. augusta 1998 o zámeroch v poľovníctve a zákaze prenajímať poľovné revíry, súd nevzal do úvahy stanovisko

Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 27. júna 2000, ktorá až v tom čase vyslovila, že v daných prípadoch je potrebné vydávať rozhodnutia, pričom dovtedy správna prax v danej veci nerozhodovala rozhodnutiami, súd rozhodol o škode vychádzajúc zo stavu, aký by nastal pri „obvyklom behu vecí“ a takéto voľné hodnotenie dôkazov je v rozpore s účelom zákona, súd rozhodol o škode na základe znaleckého posudku, ktorý nemal podklad v spornej zmluve o nájme a tiež nevzal do úvahy, že kúpnu zmluvou si žalobca zabezpečil právo poľovať v tomto revíri a neskúmal faktickú výšku hypotetickej škody.

Sťažovateľ nežiada poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Na základe vyššie uvedeného žiadame Ústavný súd Slovenskej republiky, aby sťažnosti vyhovel, a v náleze vyslovil, že bolo porušené základné ústavné právo možnosti konať pred súdom, ktoré je zakotvené v Ústave Slovenskej republiky, a ktoré bolo porušené právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne č. 4 Co 63/05.

Zároveň žiadame, aby Ústavný súd zrušil toto rozhodnutie a vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie v súlade so zákonom.

Súčasne s podaním sťažnosti sa domáhame rozhodnutia o dočasnom opatrení, ktorým bude odložená vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozsudku č. 4 Co 63/05, nakoľko vyplatením náhrady škody by sa zmaril účel sťažnosti, a následné vymáhanie od poľovníckeho klubu by mohlo byť neúspešné.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní

pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť podľa čl. 127 ústavy je individuálnym právnym prostriedkom na ochranu ústavne zaručených základných práv alebo slobôd fyzických osôb alebo právnických osôb.

Definičným znakom pojmu sťažnosť je zásah orgánu verejnej moci do týchto základných práv alebo slobôd. Zmyslom a účelom sťažnosti je ochraňovať fyzické osoby a právnické osoby pred zásahmi do ich základných práv alebo slobôd predovšetkým zo strany orgánov štátu (rozhodnutiami, opatreniami alebo inými zásahmi).

Predpokladom aktívnej procesnej legitímácie na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že fyzická osoba a právnická osoba má spôsobilosť byť nositeľom základných práv a slobôd.

Pokiaľ štát vystupuje v právnych vzťahoch ako subjekt verejného práva a súčasne ako nositeľ verejnej moci, z povahy veci vyplýva, že nie je a ani nemôže byť súčasne nositeľom (subjektom) základných práv a slobôd (I. ÚS 29/97).

V zásade nie je vylúčené, aby aj orgány verejnej moci podali sťažnosť podľa čl. 127 ústavy (napr. vo vlastníckych sporoch, keď vystupujú v súkromnoprávných vzťahoch v rovnom postavení s ostatnými účastníkmi konania). Orgán verejnej moci (štátny orgán) môže podať sťažnosť len pokiaľ je postihnutý ako „každý“ a nie ako „nositeľ verejných úloh (verejného záujmu)“, resp. pri výkone právomocí štátu.

Iný prístup k tejto otázke by znamenal popretie zmyslu základných práv a slobôd aj zmyslu samotného konania o sťažnosti.

Sťažovateľa preto v konaní o určenie zodpovednosti podľa bývalého zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v znení neskorších predpisov nemožno považovať za osobu, ktorá je oprávnená namietat' porušenie svojich základných práv sťažnosťou domáhajúcou sa začatia konania pred ústavným súdom.

Naviac ústavný súd poznamenáva, že v uvedenom konaní krajského súdu sťažovateľ nebol účastníkom tohto konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2006